

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžr/6/2017
Identifikačné číslo spisu: 8016200448
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8016200448.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a Mgr. Viliama Pohančeniča, v právnej veci navrhovateľov: 1.) W.. C.. I. E. (právny nástupca pôvodnej navrhovateľky R. E., zomr. XX.XX.XXXX), nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XX, G., 2.) E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XX, G., 3.) W.. K. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. L. E. č. 70, 4.) C. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/XX, G., 5.) C. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/XX, G., 6.) R. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXXX/XX, G., všetci zastúpení PUCHALLA, SLÁVIK & partners, s. r. o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 24, proti odporcovi: Okresný úrad Poprad, Pozemkový a lesný odbor, so sídlom Nábřežie Jána Pavla II. 16, Poprad, za účasti: I. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XXX, G. a Slovenského pozemkového fondu, regionálny odbor Poprad, so sídlom Partizánska 704/31, Poprad, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. OU-PP-PLO-2016/000175-027-KJ zo dňa 29. apríla 2016, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 12. októbra 2016, č. k. 2Sp/10/2016-30, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 12. októbra 2016, č. k. 2Sp/10/2016-30, mení tak, že rozhodnutie odporcu zo dňa 29. apríla 2016, č. OU-PP-PLO-2016/000175-027-KJ zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľom 1.) - 6.) trovy konania titulom právneho zastúpenia v sume 740,94 € na účet ich právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 2Sp/10/2016-30 zo dňa 12. októbra 2016 postupom podľa ustanovenia § 250q ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) v súlade s ustanovením § 250l OSP napadnuté rozhodnutie vydané odporcom dňa 29. apríla 2016 pod č. OU-PP-PLO-2016/000175-027-KJ ako vecne správne a zákonné potvrdil.

2. Predmetným rozhodnutím odporca ako príslušný správny orgán podľa zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy v znení neskorších predpisov a podľa § 5 ods. 4 písm. g) zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov, v nadväznosti na zákon č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 503/2003 Z. z.“) a § 46 a 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) vo veci uplatnenia práva na navrátenie vlastníctva k pozemkom nachádzajúcim sa v katastrálnom území E., rozhodol podľa § 5 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z. z. tak, že nepriznal navrhovateľom vlastnícke právo ani právo na náhradu za nehnuteľnosti v kat. úz. E. mpč. XX z PKV č. XXXX, mpč. XXXX a mpč. XXXX z PKV č. XXX a mpč. XXXX/X z PKV č. XXXX, ku ktorým bolo priznané právo na náhradu rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu Poprad č. 2011/146/1431-RV zo dňa 20. júna 2011 osobám tam uvedeným v podiele 1/1, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 08. augusta 2011.

3. Odporca uviedol, že dňa 31. decembra 2004 bolo doručené na Obvodný pozemkový úrad v Poprade (právneho predchodcu Okresného úradu Poprad, Pozemkového a lesného odboru) spoločné podanie osôb: E. D., rod. X., R. E., rod. X., I. V., C. V. a W. K. D., rod. V., ktorým si 31. decembra 2004 uplatnili nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom podľa § 5 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z. z. v k. ú. E. po pôvodných vlastníkoch C. X., S. X., rod. D., I. X. a X. X., rod. D., a to na parcely mpč. XXXX/X, XXXX/X, XXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX a XXXX z PKV č. XXX, mpč. XXXX/X z PKV č. XXXX, mpč. XXXX/X, XXXX/X z PKV č. XXXX, mpč. XX z PKV č. XXXX, mpč. XXXX, mpč. XXXX z PKV č. XXX, mpč. XXXX, XXXX/X, XXXX/X z PKV č. XXXX, všetky v kat. úz. E.. O uplatnenom reštitučnom nároku správny orgán rozhodol tak, že rozhodnutím č. OU-PP-PLO-2015/004114-005-KJ zo dňa 06. júla 2015 priznal oprávneným osobám - navrhovateľom právo na náhradu za nehnuteľnosti, okrem parciel mpč. XX z PKV č. XXXX, mpč. XXXX, mpč. XXXX z PKV č. XXX a mpč. XXXX/X z PKV č. XXXX v k. ú. E., ku ktorým odporca nepriznal žiadateľom vlastnícke právo a ani právo na náhradu, z dôvodu, že k týmto nehnuteľnostiam bolo priznané právo na náhradu rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu Poprad č. 2011/146/1431-RV zo dňa 20. júna 2011 osobám tam uvedeným v podiele 1/1, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 08. augusta 2011.

4. Proti rozhodnutiu správneho orgánu č. OU-PP-PLO-2015/004114-005-KJ zo dňa 06. júla 2015 podali účastníci konania opravný prostriedok, v ktorom sa domáhali zrušenia rozhodnutia v bode III., ktorým nebolo priznané vlastnícke právo ani náhrada za nehnuteľnosti v k. ú. E. mpč. XX z PKV č. XXXX, mpč. XXXX a mpč. XXXX z PKV č. XXX a mpč. XXXX/X z PKV č. XXXX, ku ktorým údajne im neznámym osobám bolo priznané právo na náhradu rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu Poprad zo dňa 20. júna 2011, č. 2011/146/1431-RV. O predmetnom opravnom prostriedku rozhodoval Krajský súd v Prešove pod sp. zn. 3Sp/46/2015 dňa 02. februára 2016, ktorý zrušil predmetné rozhodnutie č. OU-PP-PLO-2015/004114-005-KJ dňa 06. júla 2015, a to v napadnutej časti výroku, ktorým navrhovateľom nebolo priznané vlastnícke právo ani právo na náhradu za nehnuteľnosti v k. ú. E., mpč. XX z PKV č. XXXX, mpč. XXXX, XXXX z PKV č. XXX a mpč. XXXX/X z PKV č. XXXX a v rozsahu zrušenia vrátil správne orgánu vec na ďalšie konanie. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odporca je v ďalšom konaní povinný zistiť, či ide o identický predmet konania a o identické alebo totožné podiely a celé podiely, vo vzťahu ku ktorým boli uplatnené reštitučné nároky podľa zákona č. 503/2003 Z. z. a v rozhodnutí vydanom Obvodným pozemkovým úradom podľa zákona č. 229/1991 Zb. a podrobne zistený skutkový stav v odôvodnení rozhodnutia popísať. Ak bolo rozhodnuté o identickom celom predmete konania, potom nemôže správny orgán duplicitne o takto uplatnenom reštitučnom nároku podľa zákona č. 503/2003 Z. z. opätovne rozhodovať.

5. Odporca opätovne prešetril spisový materiál a konštatoval, že dňa 31. decembra 2004 na parcely mpč. XX vedené v pozemkovej knihe vo vložke č. XXXX, mpč. XXXX a XXXX vedené v pozemkovej

knihe vo vložke č. XXX a mpč. XXXX/X vedenej v pozemkovej knihe vo vložke číslo XXXX v k. ú. E. bol uplatnený reštitučný nárok v zmysle zákona č. 503/2003 Z. z., a oprávneným osobám bolo priznané právo na náhradu po pôvodných vlastníkoch N. X., M. X., I. X. a X. X. rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu Poprad č. 2011/146/1431-RV zo dňa 20. júna 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 08. augusta 2011.

6. Odporca uviedol, že v prípade navrhovateľov ide o parcely identické s parcelami, ku ktorým bolo priznané právo na náhradu rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Poprade č. 2011/146/1431-RV zo dňa 20. júna 2011, ktorým bolo priznané právo na náhradu k parcele mpč. XXXX/X z PKV č. XXXX v k. ú. E. (k výmere 696 m²) W.. I. X. (nar. XXXX) v podiele 1/1, k parcele mpč. XXXX z PKV č. XXX v k. ú. E. (k výmere 6 m²) I. X. (nar. XXXX) v podiele 1/1, k parcele mpč. XXXX z PKV č. XXX v k. ú. E. (k výmere 508 m²) I. X. (nar. XXXX) v podiele 1/1, k parcele mpč. XX/X z PKV č. XXXX v k. ú. (k výmere 468 m²) bolo priznané právo na náhradu I. X. (nar. XXXX) v podiele 4/6, W.. I. X. (nar. XXXX) v podiele 1/6 a X. X. v podiele 1/6.

7. Správny orgán navrhovateľom nepriznal k týmto vyššie uvedeným nehnuteľnostiam vlastnícke právo, ani právo na náhradu z toho dôvodu, že o týchto nehnuteľnostiach totožných s nehnuteľnosťami uvedenými v rozhodnutí č. 2011/146/1431-RV zo dňa 20. júna 2011 už bolo rozhodnuté v celosti, a preto správny orgán nemôže dvakrát priznať právo na náhradu za rovnaké nehnuteľnosti. Zároveň konštatoval, že v zmysle právneho názoru súdu vysloveného v rozsudku 3Sp/46/2015 zo dňa 02. februára 2016 správny orgán nemôže o tomto duplicitnom nároku opätovne rozhodovať.

8. Proti tomuto rozhodnutiu správneho orgánu podali navrhovatelia odvolanie prostredníctvom právneho zástupcu, ktorým sa domáhali opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia. Uviedli, že zo znenia zákona č. 503/2003 Z. z. je zrejmé, že ich žiadosť nie je možné zamietnuť, pretože bez akýchkoľvek pochybností splnili všetky zákonné podmienky pre navrátenie vlastníctva k tzv. sporným pozemkom, nakoľko spoľahlivo preukázali, že sú oprávnené osoby a že nehnuteľnosti prešli na štát z dôvodov uvedených v § 3 ods. 1 písm. m) citovaného zákona. Argumentovali tým, že žiadne ustanovenie zákona č. 503/2003 Z. z. neumožňovalo odporcovi nepriznať vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam alebo právo na náhradu podľa tohto zákona, pričom správny orgán je viazaný Ústavou SR a príslušnými zákonmi. Poukázali na to, že skutočnosť, že sa vedie na Obvodnom pozemkovom úrade iné konanie ohľadom nároku na prinavrátanie vlastníctva sa nemali možnosť dozvedieť, a preto ani o existencii rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu zo dňa 20. júna 2011 nemali vedomosť, ale dozvedeli sa o ňom až z obsahu napadnutého rozhodnutia. Za nesprávny pokladali navrhovatelia aj odkaz Krajského súdu v Prešove uvedený v rozsudku zo dňa 02. februára 2016 sp. zn. 3Sp/46/2015, týkajúci sa uplatnenia nároku na náhradu škody v prípade, ak sa preukáže, že postup Obvodného pozemkového úradu pri vydávaní rozhodnutia zo dňa 20. júna 2011 bol v rozpore so zákonom.

9. Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu a dospel k záveru, že skutkový stav bol dostatočne zistený a napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, pričom správny orgán vyslovil v napadnutom rozhodnutí aj správny právny názor, ku ktorému v konaní dospel. S poukazom na zistený skutkový stav sa stotožnil s právnym názorom odporcu, že oprávnené osoby splnili podmienky nároku na navrátenie vlastníctva k pozemkom v dôsledku prechodu vlastníckeho práva na štát, resp. na inú právnickú osobu a na základe týchto skutočností im bolo priznané právo na náhradu tak, ako je to uvedené v prvom rozhodnutí Okresného úradu Poprad, odbor pozemkový a lesný č. OU-PP-PLO-2015/004114-005-KJ zo dňa 06. júla 2015 pod bodom I. a na základe tohto priznaného nároku bolo oprávneným osobám za vyvlastnené výmery pozemkov priznané právo na náhradu v podieloch, ktoré sú uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom II. Z rozhodnutia vo výroku pod bodom III. vyplýva, že sa nepriznáva vlastnícke právo, ani právo na náhradu k pozemkom, o ktorých bolo rozhodnuté právoplatným rozhodnutím zo dňa 20. júna 2011 pod č. 2011/146/1431-RV. Uvedené pozemky boli predmetom reštitučného nároku aj v tomto konaní, pretože navrhovatelia neboli spokojní s rozhodnutím správneho orgánu z dôvodu, že o týchto pozemkoch nebolo rozhodnuté v ich prospech.

10. Krajský súd sa stotožnil s právnym a skutkovým záverom, ktorý prezentoval správny orgán v rozhodnutí zo dňa 06. júla 2015 pod č. OU-PP-PLO-2015/004114/005-KJ, ako aj v napadnutom

rozhodnutí vydanom dňa 29. apríla 2016 pod č. OU-PP-PLO-2016/000175-027-KJ, čo sa týka dôvodov nepriznania vlastníckeho práva ani práva na náhradu za nehnuteľnosti v k. ú. E. pod č. mpč. XX z PKV č. XXXX, mpč. XXXX a XXXX z PKV č. XXX a mpč. XXXX/X z PKV č. XXXX v k. ú. E.. Z dôvodu, že k týmto nehnuteľnostiam už bolo priznané právo na náhradu rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu Poprad č. 2011/146/1431-RV zo dňa 20. júna 2011 osobám, ktoré si reštitučný nárok na tieto nehnuteľnosti uplatnili, nemohol správny orgán rozhodnúť inak. Správny orgán v tomto konaní pri vydaní rozhodnutia preskúmal všetky spisové materiály, ktoré získal z archívu a zistil, že k totožným nehnuteľnostiam, teda k parc. mpč. XX z PKV č. XXXX, mpč. XXXX a XXXX z PKV č. XXX a mpč. XXXX/X z PKV č. XXXX v k. ú. E. bolo priznané právo na náhradu oprávneným osobám uvedeným v tomto rozhodnutí.

11. Krajský súd uviedol, že ako vyplynulo z rozsiahleho dokazovania vykonaného správnym orgánom v zmysle pôvodne uplatneného reštitučného nároku pôvodnými vlastníckmi parc. mpč. XX druh pozemku záhrada o výmere 500 m², vedenej v pozemnoknižnej vložke č. XXXX v k. ú. E., bol I. X. v podiele 1 a X. X., rod. D. v podiele 1. Podiel 1 vedený na I. X. bol rozdelený medzi osoby C. X., S. X., N. X. i S. W., rod. X. a R. C., rod. X. každému v podiele 1/10. Z uvedenej parcely bolo vyvlastňovacím rozhodnutím MsNV, odbor výstavby a vodného hospodárstva v Poprade pod č. 1711/67 zo 04. októbra 1967 vyvlastnených 438 m² X. X., rod. D. v podiele 1 a C., M., N. a S. W., rod. X. a R. C., rod. X. po 1/10 pre účely individuálnej bytovej výstavby a časť o výmere 30 m² geometrickým plánom pod príslušným číslom 915-0174-68. Ďalej z pozemnoknižnej vložky mal správny orgán preukázané pod č. XXX, k. ú. E., že pôvodnými vlastníckmi boli I. X. v podiele 1 a X. X., rodená D. v 1. Z parcely č. XXXX z PKV č. XXX, k. ú. E. bola časť o výmere 508 m² vyvlastnená rozhodnutím MsNV v Poprade, odbor výstavby a podľa geometrického plánu č. 761-058-73 pre účely zriadenia stavebného obvodu rodinných domov lesík, a to I. X. a z parc. mpč. XXXX z PKV č. XXX bola vyvlastnená časť o výmere 6 m² vyvlastňovacím rozhodnutím MsNV v Poprade, odbor výstavby č. 3857/74 I. X. a X. X., rod. D. pre účely rozšírenia dopravného letiska v Poprade. Zároveň mal správny orgán dostatočne preukázané, že pôvodnou vlastníčkou parc. mpč. XXXX/X, vedenej v pozemnoknižnej vložke č. XXXX v k. ú. E. bola S. X., rod. D. v podiele 1/1. Z tejto parcely bola vyvlastnená časť o výmere 88 m² vyvlastňovacím rozhodnutím č. 4367/77 z 05. mája 1978 príslušným MsNV v Poprade, odbor výstavby v prospech Československej štátnej automobilovej dopravy, n. p. a časť o výmere 522 m² rozhodnutím MsNV č. 1618/68 z 04. októbra 1968 geometrickým plánom č. 116/205/92063 v prospech Zeleniny, n. p. Všetky uvedené parcely sú identické s parcelami, ku ktorým bolo priznané právo na náhradu rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Poprade č. 2011/146/1431/RV zo dňa 20.06.2011. Týmto rozhodnutím bolo priznané právo na náhradu k parc. mpč. XXXX/X z PKV č. XXXX v k. ú. E. W.. I. X., k parc. mpč. XXXX z PKV XXX v k. ú. E. W.. I. X., k parc. mpč. XXXX z PKV XXX v k. ú. E. W.. I. X., k parcele mpč. XX/X z PKV XXXX bolo priznané právo na náhradu W.. I. X. v podiele 4/6 a X. X. v podiele 1/6.

12. Správny orgán ďalej v odôvodnení rozhodnutia v súlade s právnym názorom Krajského súdu v Prešove uvedeného v rozhodnutí 3Sp/46/2015 z 02. februára 2016 presne identifikoval parcely, ktoré sú predmetom reštitučného nároku navrhovateľov a dospel k záveru, že uvedené parcely a ich výmery boli predmetom tak rozhodnutia zo dňa 20. júna 2011 pod č. 2011/146/1431/RV, aj reštitučného nároku navrhovateľov, o ktorom bolo už bolo de facto rozhodnuté.

13. V predmetnom konaní sa súd jednoznačne stotožnil s právnym názorom uvedeným v rozhodnutí Krajského súdu Prešov 3Sp/46/2015 zo dňa 02. februára 2016, ako aj s právnym názorom publikovaným a uvedeným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 2Sžo/82/2009, že pokiaľ právoplatným rozhodnutím bolo rozhodnuté o reštitučnom nároku a išlo o uplatnený reštitučný nárok podľa zákona č. 503/2003 Z. z. a nie podľa osobitného zákona č. 229/1991 Zb., podľa ktorého si reštitučný nárok ani navrhovatelia neuplatnili, bolo rozhodnuté správnym orgánom správne a v súlade s ustanoveniami zákona č. 503/2003 Z. z. Pokiaľ správny orgán rozhodoval v roku 2011 o reštitučnom nároku uplatnenom oprávnenými osobami uvedenými v tomto rozhodnutí, a to I. X. a W.. I. X., ako aj X. X. bolo rozhodnuté v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 503/2003 Z. z. a o predmetných nehnuteľnostiach nemohlo byť opätovne rozhodované aj v tomto konaní na základe reštitučného nároku

uplatneného R. E., E. D., W.. K. D., C. V., C. V. a R. V..

14. Krajský súd uviedol, že z napadnutého rozhodnutia vydaného správnym orgánom dňa 29. apríla 2016 pod č. OU-PP-PLO-2016/000175-027-KJ bezpochyby vyplýva, že ide o identické nehnuteľnosti a časti pôvodných mpč., o ktorých bolo právoplatne rozhodnuté rozhodnutím zo dňa 20. júna 2011 pod č. 2011/146/1431/RV Obvodným pozemkovým úradom Poprad, pričom sa jednalo o nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. E., mpč. XX z PKV č. XXXX, mpč. XXXX a XXXX z PKV č. XXX a mpč. XXXX/X z PKV č. XXXX. Správny orgán sa v preskúmanom rozhodnutí dostatočným spôsobom vysporiadal s tým, čo mu uložil v rozsudku Krajský súd Prešov pod sp. zn. 3Sp/46/2015-42 zo dňa 02. februára 2016.

15. Pokiaľ by správny orgán rozhodoval aj o priznaní vlastníckeho práva, resp. náhrady za uvedené nehnuteľnosti, podľa názoru krajského súdu by rozhodoval v rozpore nielen so zákonom č. 503/2003 Z. z., ale aj v rozpore s príslušnými ustanoveniami vtedy účinného OSP, ako aj Ústavy SR, ktorá garantuje vlastnícke právo každému občanovi SR. Krajský súd preto podľa ustanovenia § 250q ods. 2 OSP v súlade s ustanovením § 250l OSP napadnuté rozhodnutie vydané Okresným úradom Poprad, pozemkový a lesný odbor zo dňa 29. apríla 2016 pod č. OU-PP-PLO-2016/000175-027-KJ ako vecne správne a zákonné potvrdil.

16. O trovách konania súd rozhodol vzhľadom na neúspešnosť navrhovateľov R. E., E. D., W.. K. D., C. V., C. V. a R. V., právnej zastúpených JUDr. Dušanom Slávikom v predmetnom konaní tak, že náhradu trov konania účastníkom nepriznal, pretože odporca aj v prípade úspechu nemá nárok na náhradu trov konania zo zákona.

II.

17. Proti tomuto rozsudku podali navrhovatelia v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. b) a f) OSP.

18. Navrhovatelia odvolanie odôvodnili predovšetkým tým, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, pretože vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/82/2009, ktoré nemožno aplikovať vzhľadom ku skutkovej odlišnosti prejednávanej veci, a jednak aj z dôvodu odlišnej právnej úpravy (právna norma aplikovaná na tento prípad je odlišná). Navrhovatelia si v správnom konaní riadne, včas a v súlade so zákonom uplatnili reštitučný nárok, ktorý spôsobom ustanoveným zákonom aj spoľahlivo preukázali. Odporca im však nepriznal ani vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a ani právo na náhradu za nehnuteľnosti z dôvodu, že v minulosti si už k rovnakým nehnuteľnostiam uplatnila v rovnaký deň (dňa 31.12.2004) reštitučný nárok iná osoba (v danom prípade W.. I. X.), ktorej bol tento nárok aj priznaný. Zdôraznili, že o obsahu reštitučného rozhodnutia sa preukázateľne dozvedeli až z obsahu odvolaním napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, kedy už uplynula lehota na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia správneho orgánu alebo na podanie mimoriadneho opravného prostriedku. Žalovaný správny orgán ako aj prvostupňový súd svojou argumentáciou odmietli navrhovateľom ich ústavné právo na spravodlivé súdne konanie denegatio iustitiae, keďže v rozpore s princípom právnej istoty im oznámili, že sa ich odvolaniami nebudú zaoberať, nakoľko o nimi uplatnenom nároku bolo už rozhodnuté v prospech iných osôb. Pre súd ako aj správny orgán bolo irelevantné, že navrhovatelia nemali žiadnu objektívnu možnosť také konanie ovplyvniť, alebo ho napadnúť žalobou. Týmto súd ako aj správny orgán zasiahli do ich ústavného práva na spravodlivé súdne konanie, ako aj do ich vlastníckeho práva.

19. Podľa názoru navrhovateľov napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je zároveň nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť, pretože k zásadnej námietke navrhovateľov len stroho poznamenal, že cit.: „Pokiaľ by správny orgán rozhodoval aj o priznaní vlastníckeho práva, resp. náhrady za uvedené nehnuteľnosti, rozhodoval by nielen v rozpore so zákonom č. 503/2003 Z. z., ale aj v rozpore s

príslušnými ustanoveniami vtedy účinného O. s. p., ako aj Ústavy SR, ktorá garantuje vlastnícke právo každému občanovi." Z obsahu tejto časti napadnutého rozhodnutia nemožno zistiť, s akými konkrétnymi ustanoveniami zák. č. 503/2003 Z. z., zák. č. 99/1963 Zb., alebo zák. č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky by bolo napadnuté rozhodnutie v rozpore. Už vôbec nie je zrejmé, akým spôsobom sa rozhodnutie o námietke dotýka vlastníckeho práva, ktorého ochrana je garantovaná Ústavou SR, najmä s ohľadom na skutočnosť, že priznaním práva náhrady za nehnuteľnosti nemôže dôjsť ani len k ohrozeniu, už vôbec nie k zásahu do vlastníckeho práva W.. I. X..

20. Navrhovatelia poukázali na neaplikovateľnosť právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v rozhodnutí zo dňa 27.01.2010, sp. zn. 2Sžo/82/2009, pretože skutkové okolnosti relevantné pre rozhodnutie vo veci sú odlišné. V prípade prejednávanej veci Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 2Sžo/82/2009 bolo totiž o totožnom predmete konania právoplatne rozhodnuté podľa zák. č. 229/1991 Zb., čo vylučuje možnosť rozhodnúť o navrátení vlastníctva k nehnuteľnostiam, alebo o alternatívnych nárokoch podľa ustanovení zákona č. 503/2003 Z. z. Základom pre vecne správny záver rozhodnutia Najvyššieho súdu SR je totiž ust. § 1 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z., v ktorom sa výslovne uvádza, cit.: „Tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu". Najvyšší súd SR preto správne a na základe zákona rozhodol o tom, že o žiadosti o navrátenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 503/2003 Z. z. nemôže byť rozhodnuté, keďže o nej bolo rozhodnuté podľa osobitného predpisu, ktorým bol zák. č. 229/1991 Zb. Navrhovatelia zdôraznili, že v prejednávanej právnej veci sú však skutkové okolnosti rozhodujúce pre rozhodnutie o nároku oprávnených osôb odlišné, pretože o reštitučných nárokoch vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam bolo rozhodnuté podľa zák. č. 503/2003 Z. z. Žiadosť žalobcov nie je možné zamietnuť, pretože bez akýchkoľvek pochybností splnili všetky zákonné podmienky pre navrátenie vlastníctva k tzv. sporným pozemkom, nakoľko spoľahlivo preukázali, že sú oprávnenými osobami v zmysle ust. § 2 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z. z., sporné nehnuteľnosti prešli na štát z dôvodov uvedených v ust. § 3 ods. 1 písm. m) tohto zákona a žiadosť o navrátenie vlastníctva podali včas, t. j. dňa 31.12.2004 pod č. 2807/2004. Takýto záver možno odvodiť nielen z gramatického, ale aj logického výkladu predmetného ustanovenia.

21. Navrhovatelia uviedli, že pokiaľ sú nehnuteľnosti, o ktorých vydanie požiadali už vo vlastníctve iných osôb, ako je v danom prípade W.. I. X., nie je možné ich vydať. To znamená, že je vylúčené, že by mohlo dôjsť k zásahu do vlastníckeho práva iných osôb. Práve naopak, zákon v takom prípade jednoznačne uvádza povinnosť previesť oprávnenej osobe bezodplatne náhradné pozemky, alebo právo na náhradu v peniazoch. Z vyššie uvedeného vyplýva, že rozhodovaním o žiadosti navrhovateľov za žiadnych okolností nemôže dôjsť k zásahu do vlastníckeho práva tretích osôb, alebo porušeniu zákona č. 503/2003 Z. z.

22. Žalovaný správny orgán nesprávne zistil oprávnené osoby, ktorým v rozpore so zákonom priznal nároky podľa zák. č. 503/2003 Z. z. rozhodnutím č. 2011/146/1431-RV zo dňa 20. júna 2011. O existencii tohto rozhodnutia sa navrhovatelia preukázateľne dozvedeli až po dni 06. júla 2015, teda až po tom, čo zanikla akákoľvek možnosť domáhať sa zrušenia tohto rozhodnutia s použitím mimoriadnych opravných prostriedkov, alebo podaním žaloby na správny súd. Preto im nemôže byť vytýkané, že riadne a včas neuplatnili svoje práva vigilanti iura. Nesprávny postup žalovaného správneho orgánu nemôže znamenať zánik nároku žalobcov, ktorí riadne a včas uplatnili svoje reštitučné nároky na vydanie nehnuteľností. Preto je v rozpore s princípom právnej istoty taký výklad zákona, ktorý vedie k záveru o zániku riadne preukázaného a včas uplatneného právneho nároku navrhovateľov z dôvodu, že o tomto nároku bolo rozhodnuté v inom konaní, ktorého výsledok nemali žiadnu možnosť ovplyvniť, a ktorý je navyše zjavne nesprávny. Navrhovatelia konali v dôvere v platné právo a táto ich dôvera bola sklamaná. Preto poukázali napr. na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, ktorý vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 420/09 vyslovil nasledovný právny názor: „Princíp predvídateľnosti práva akožto dôležitý atribut právneho štátu podstatným spôsobom souvisí s princípem právní jistoty a je nezbytným předpokladem obecné důvěry občanů v právo. Z charakteru právního státu lze dovodit i legitimní požadavek, že se každý může spolehnout na to, že mu statní moc dopomůže k realizaci jeho subjektivních nároku a nebude mu v jejich uplatnění bránit."

23. Postup konajúceho súdu v predmetnej právnej veci navrhovatelia označili ako odmietnutie spravodlivosti *denegatio iustitiae*, pretože konajúci súd sa odmietol podaným návrhom zaoberať bez zákonného dôvodu a odkázal ich najprv rozsudkom zo dňa 02. februára 2016 s nárokom na náhradu škody do civilného konania, a následne rozsudkom zo dňa 12. októbra 2016 im odkázal, že sa vecou nemohol zaoberať, lebo by tým zasiahol do vlastníckych práv iných osôb. Odkaz na uplatnenie nároku na náhradu škody je pritom zjavne nesprávny najmä preto, lebo navrhovatelia nevedia preukázať protiprávny úkon, ktorým je už nezrušiteľné rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Poprade č. 2011/146/1431-Rv (platí prezumpcia zákonnosti tohto správneho aktu). Zároveň je nesporné, že v prípade, ak by sa odporca zaoberal žiadosťou navrhovateľov, nemohlo by dôjsť ani k ohrozeniu a ani k zásahu do vlastníckeho práva tretích osôb. Za daných okolností sa núkajú dve možnosti výkladu právnej normy. Prvá, ktorá nepripúšťa možnosť správneho orgánu sa žiadosťou navrhovateľov zaoberať, nakoľko o nárokoch k rovnakým nehnuteľnostiam bolo už rozhodnuté v inom konaní vedenom podľa toho istého zákona, a druhá, ktorá ukladá správne orgánu povinnosť zaoberať sa žiadosťou navrhovateľov, a to aj napriek tomu, že o nárokoch k rovnakým nehnuteľnostiam bolo už rozhodnuté v inom konaní vedenom podľa toho istého zákona.

24. S ohľadom na princíp právnej istoty a princíp ústavne konformného výkladu, je podľa presvedčenia navrhovateľov potrebné zvoliť práve druhú možnosť. Ústavný súd SR vo svojej judikatúre štandardne uplatňuje zásadu prednosti ústavne konformného výkladu (napr. PL. ÚS 15/98, II. ÚS 148/06 alebo IV. ÚS 96/07). V konaní o súlade právnych predpisov sa ústavný súd k tejto zásade vyjadril nasledovným právnym názorom: „Keď právnu normu možno vysvetľovať dvoma spôsobmi, pričom jeden výklad je v súlade s Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi podľa čl. 11 Ústavy SR a druhý výklad je s nimi v nesúlade, nejestvuje ústavný dôvod na zrušenie takej právnej normy. Všetky štátne orgány majú vtedy Ústavou určenú povinnosť uplatňovať právnu normu v súlade s Ústavou SR“ (PL. ÚS 15/98). Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Všetky orgány verejnej moci sú preto povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06).

25. Navrhovatelia pokladali v danom prípade za nesporné zvoliť ako správny ten výklad právnej normy, ktorý zakladá povinnosť správneho orgánu rozhodnúť o ich nároku v prípade, ak preukážu, že sú oprávnenými osobami v zmysle zákona. Len v takom prípade bude totiž realizované ich ústavné právo na spravodlivé konanie a princíp právnej istoty.

26. Podľa názoru navrhovateľov je napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa navyše nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však nie je zrejmé, ako vec právne posúdil, pričom nemožno z neho zistiť, v rozpore s akými konkrétnymi ustanoveniami zák. č. 503/2003 Z. z., zák. č. 99/1963 Zb., alebo zák. č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky by bolo napadnuté rozhodnutie v rozpore. Už vôbec nie je zrejmé, akým spôsobom sa rozhodnutie o námietke dotýka vlastníckeho práva, ktorého ochrana je garantovaná Ústavou SR, najmä s ohľadom na skutočnosť, že priznaním práva náhrady za nehnuteľnosti nemôže dôjsť ani len k ohrozeniu, už vôbec nie k zásahu do vlastníckeho práva W.. I. X..

27. Navrhovatelia mali za to, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa nedáva jasne

a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatnením ich nárokov, čo rezultuje v závažnom porušení práva navrhovateľov na spravodlivý súdny proces. Na základe uvedenej právnej argumentácie súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec a napadnuté rozhodnutie nijako neodôvodnil, v dôsledku čoho je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť ako aj pre nedostatok dôvodov, je nezákonné.

28. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhovateľa navrhli, aby odvolací súd v súlade s ustanovením § 220 OSP rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 12. októbra 2016, sp. zn. 2Sp/10/2016 zmení tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu č. OÚ-PP-PLO-2016/000175-027-KJ zo dňa 29. apríla 2016 zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

III.

29. Do konania pribratý účastník I. V. v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že s napadnutým rozhodnutím odporcu sa stotožnil.

IV.

30. Nakoľko pôvodná navrhovateľka v 1.) rade R. E. v priebehu odvolacieho konania dňa 12. decembra 2017 zomrela, na základe uznesenia Okresného súdu Poprad sp. zn. 9D/145/2017, D not 12/2018 zo dňa 19. marca 2018 sa jej právnym nástupcom v predmetnom konaní stal W.. C.. I. E., čo vyplýva aj z oznámenia W.. C.. I. E., I. E. a W.. C. E., t. j. dedičov navrhovateľky v 1.) rade zo dňa 08. januára 2018.

V.

31. Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok. Podľa § 492 ods. 1 SSP konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. Keďže v prejednávanej veci ide o konanie podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, odvolací súd ďalej konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľov je dôvodné.

33. V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

34. Podľa § 1 zák. č. 503/2003 Z. z. tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré

nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

35. Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodujúce obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

36. Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z. z., ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami štátni občania Slovenskej republiky, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený v konaní o dedičstve, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol dedičstvo, ale len v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti pozemku, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený len k tejto časti pozemku,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti.

37. Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastníla pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne.

38. Podľa § 5 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z. z. rozhodnutie o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 vydá obvodný pozemkový úrad.

39. Podľa § 5 ods. 3 zák. č. 503/2003 Z. z. na konanie podľa odseku 2 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

40. Úlohou prvostupňového súdu bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“ - preskúmať zákonnosť rozhodnutia odporcu č. OU-PP-PLO-2016/000175-027-KJ zo dňa 29. apríla 2016, ktorým vo veci uplatneného reštitučného nároku navrhovateľov rozhodol podľa § 5 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z. z. tak, že R. E., rod. X., E. D., rod. X., W. K. D., rod. X., I. V., C. V., C. V. a R. V., rod. V. nepriznal vlastnícke právo ani právo na náhradu za nehnuteľnosti v katastrálnom území E. mpč. XX z PKV č. XXXX, mpč. XXXX a mpč. XXXX z PKV č. XXX a mpč. XXXX/X z PKV č. XXXX, ku ktorým bolo priznané právo na náhradu rozhodnutím odporcu č. 2011/146/1431-RV zo dňa 20. júna 2011 osobám tam uvedeným v podiele 1/1, rozhodnutie ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8. augusta 2011.

41. Zákon č. 503/2003 Z. z. upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Aj cieľom tohto zákona je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku. Zákonodarca v záujme zabezpečenia princípu legality v ustanoveniach § 5 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z. z. zakotvil rozhodovaciu právomoc správneho orgánu - pozemkového úradu pri rozhodovaní o navrátení vlastníctva k pozemku alebo o priznaní práva na

náhradu za pozemok. Správne konanie pred pozemkovým úradom sa začína dorúčením návrhu oprávnenej osoby podľa § 5 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z. z. Podľa § 5 ods. 3 zákona sa na konanie podľa odseku 2 vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

42. V predmetnej veci z podkladov spisu vyplýva, že dňa 31. decembra 2014 si navrhovatelia (vrátane právnej predchodkyne navrhovateľa 1) na Obvodnom pozemkovom úrade v Poprade (právnom predchodcovi Okresného úradu Poprad, pozemkového a lesného odboru) uplatnili podľa § 5 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. reštitučný nárok na navrátenie vlastníctva k pozemkom v katastrálnom území E., ktoré označili.

43. V ten istý deň, t. j. 31. decembra 2004 si na Obvodnom pozemkovom úrade v Poprade uplatnili reštitučný nárok na navrátenie vlastníctva aj I. X., W.. I. X. a X. X..

44. Z podkladov administratívneho spisu je zrejmé, že predmetom reštitučného nároku v oboch prípadoch boli, okrem iných aj totožné nehnuteľnosti.

45. Úlohou súdu bolo preskúmať, či boli splnené zákonné podmienky pre vydanie napadnutého rozhodnutia, ktorým správny orgán nepriznal žiadateľom k horeuvedeným nehnuteľnostiam vlastnícke právo, ani právo na náhradu za nehnuteľnosti z dôvodu, že ide o totožné nehnuteľnosti s nehnuteľnosťami, o ktorých už bolo právoplatným rozhodnutím rozhodnuté v celosti v prospech iných žiadateľov a správny orgán nemôže priznať dvakrát právo na náhradu za rovnaké nehnuteľnosti.

46. Krajský súd pri rozhodovaní vychádzal z názoru, že pokiaľ správny orgán už o reštitučnom nároku iných osôb k totožným nehnuteľnostiam právoplatne rozhodol, nemohlo byť v preskúmanom konaní o reštitučnom nároku žiadateľov rozhodované opätovne.

47. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri rozhodovaní v predmetnej veci považoval za podstatné nasledujúce skutočnosti :

- reštitučný nárok k totožným nehnuteľnostiam bol uplatnený v oboch prípadoch, t. j. oboma skupinami žiadateľov v ten istý deň na tom istom pozemkovom úrade,
- navrhovatelia o skutočnosti, že na správnom orgáne sa vedie konanie o inej žiadosti o navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam objektívne a preukázateľne nemali žiadnu vedomosť,
- navrhovatelia sa o existencii rozhodnutia č. 2011/146/1431-RV zo dňa 20. júna 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 8. augusta 2011, dozvedeli až z obsahu rozhodnutia v ich veci, po uplynutí lehoty na jeho napadnutie mimoriadnymi opravnými prostriedkami alebo správnu žalobou, a preto nemali objektívnu možnosť rozhodnutie v inom konaní ovplyvniť.

48. Ako konštatoval Ústavný súd Slovenskej republiky (napr. v náleze sp. zn. III. ÚS 127/2010 z 22. júna 2010), v súdnom konaní je k reštitučným nárokom potrebné pristupovať zvlášť citlivo, aby prípadne v súdnom konaní nedošlo k ďalšej krivde.

49. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky po dôslednom oboznámení sa s podkladmi súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis odporcu, dospel k záveru, že v posudzovanej veci je potrebné, aby sa správny orgán žiadosťou navrhovateľov zaoberal a skúmal, či žiadatelia spĺňajú status oprávnených osôb v zmysle ustanovenia § 2 zák. č. 503/2003 Z. z.

50. Skutočnosť, že bolo rozhodované vo vzťahu k jednej skupine oprávnených osôb sama osebe neznamená vylúčenie právneho statusu oprávnených osôb inej skupiny. Charakter každej z oprávnených osôb vo vzťahu k uplatnenému reštitučnému nároku je individuálny. V ďalšom konaní bude preto potrebné preskúmať splnenie zákonných podmienok u každej oprávnenej osoby individuálne a až pri konečnom rozhodovaní zohľadniť skutočnosť, že existuje právoplatné rozhodnutie vo vzťahu k iným osobám.

51. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok

krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP, § 250l ods. 1, 2 OSP a s § 220 OSP zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu zo dňa 29. apríla 2016, č. OU-PP-PLO-2016/000175-027-KJ, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

52. O trovách konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 250l ods. 2 OSP, § 224 ods. 1 OSP a v súlade s § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešným navrhovateľom priznal právo na náhradu trov konania v sume 740,94 €, tak ako bola vyčíslená ich právnym zástupcom, pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia v konaní pred prvostupňovým a odvolacím súdom.

53. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z náhrady za úkony právnej pomoci vo výške podľa § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „vyhláška“) za rok 2016 vo výške 454,74 € [prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej - opravný prostriedok proti rozhodnutiu zo dňa 3. júna 2016, odvolanie vo veci zo dňa 16. novembra 2016 /§ 14 ods. 1 písm. a), b) vyhlášky/] vo výške á 143,00 € + režijný paušál k trom úkonom /§ 16 ods. 3 vyhlášky/ vo výške á 8,58 € a z náhrady za úkony právnej pomoci za rok 2018 vo výške 162,71 € (návrh na prerušenie konania zo dňa 15. marca 2018) á 153,50 € + režijný paušál k úkonu vo výške á 9,21 €. Právny zástupca navrhovateľov je platiteľom DPH, a preto bola odmena a náhrady zvýšená o DPH vo výške 20 %, t. j. spolu o 123,49 €.

54. Odporca je p o i n n ý zaplatiť navrhovateľom v 1.) až 6.) rade náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 740,94 €, na účet ich právneho zástupcu PUCHALLA, SLÁVIK & partners, s. r. o., AK so sídlom Kmeťova 24, Košice, IČO: 36 860 930, IBAN: D XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený v G., a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

55. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.